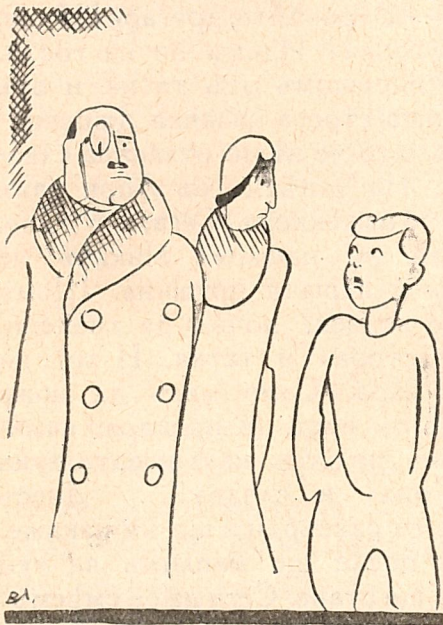

Патилане! И викнахъ високо —
вжтре да ме чуятъ: — Графъ Пер-
чиниани! Влѣзте, моля, влѣзте!

Докато отворя, Дана се при-
тече и тихо ми рече: — Подъ ма-
сата скрихмѣ Алберта и Лора.

Азъ разбрахъ веднага що
трѣбва да сторя.

Отворихъ вратата. Тържест-
вено влѣзе графъ Перчиниани.
Следъ него Джована. Той по-
гледна строго и така подхвана:

— Малъкъ господине, ти ще
отговаряшъ, задето подучвашъ
на лошо децата и ги карашъ скри-
томъ при тебе да идватъ! Ти
трѣбва да знаешъ, че азъ се нари-
чамъ графъ Перчиниани! И как-
вото кажа, този часъ ще стане!

— Пъкъ азъ се наричамъ

Веселъ Патиланчо. Отъ сърдце
обичамъ смѣхътъ и играта. За-
туй сами идватъ при мене де-
цата. Съ навжсени хора азъ
работа нѣмамъ. Но зарадъ Ал-
берта и заради Лора и васъ ще
приема. Влѣзте, моля, влѣзте!
Тѣй ще придобийте най-вѣрна
представа, какво въ нашто цар-
ство всѣки празникъ става!

И азъ пжтъ имъ сторихъ. Тѣ
влѣзоха вжтре.

— Но! — извика графътъ,
— децата ги нѣма. Моля изви-
нете! Напраздно говорихъ.

— Нищо, че ги нѣма. Други
деца има. Господине графе, мо-
ля Ви седнете! Дано, Гано,
Данчо, радиото скоро за госта
пустнете! Пѣвецъ и пѣвица отъ
Римъ чакъ хванете!

Патилана Дана копчето пох-
вана. Тишина настана. И дву-
гласа пѣсенъ тихо се понесе.
После се засили.

— Ахъ, Божичко мили! —
извика Джована. — Че какъ
така може! Гласовѣтъ сжщи!

И графътъ престана вече да
се мръщи. А когато зърна пѣв-
цитѣ засмѣни, той бѣ станалъ
вече патиланецъ сжщи. И съ
новитѣ гости до късна вечеря
все се веселихмѣ: играхмѣ и
пѣхмѣ, и бозица пихмѣ!...

Поздравъ най-сърдеченъ, дра-
ги ми Смѣхурко! Твой прия-
тель вѣченъ: Веселъ Патиланчо